

¡CU-CUT!

Barcelona

Escudellers, 54

DIUMENGE DE RAMS POLITICH

—¡El ram, el ram, el ram de la Passió!
—¡Obriu, obriu, obriu que volém entrar!

AVIS

Haventse d'escaure en Dijous Sant l'aparició del nostre número vinent, seguint la costum observada per las publicacions de la mena de la nostra, avensarém un dia la seva sortida, de manera que'l número 13 de ¡CU-CUT! apa- reixerá el dimecres, dia 26 del actual.

La malaltia den Sagasta ha tingut conseqüències: la crisis.

Aixó que en l'ordre mèdich-patològich es un contra-sentit, donchs las crisis se determinan en el període algit de la malaltia y no en plena y franca convalescencia, en política es la cosa més corrent que pugui donarse, sobretot tractantse den Sagasta, que es un gat vell dels que no'n corren.

L'home, veyent la cosa mal parada, va determinar ficarse al llit pera passar dias y veure si's deturava la cosa, però com que ja tothom sab de quin pen coireja, d'ensá y abans y tot d'estellarse'l peroné, no li ha valgut l'inginy y'l trasbals l'ha sobtat quan ja comensava a menjar sémola y un que altre coll de gallina ben bullidet.

La veritat es que de tot aixó aquí no sens en ha endonat gran cosa, y ni pels polítichs que a Barcelona segueixen las inspiracions—pobres inspiracions—den Sagasta o den Silvela, el cas ha revestit majors proporcions.

En primer lloch ja estava descomptat que la crisis se resoldria a base Sagasta-Weyler per variar, de manera que'ls de l'altra casa no hi tenian res a pelar, y en segon terme, encara que'l bat-y-bull d'aquets dias haguessin sigut favorable al paper conservador, la solució no hauria portat més que compromisos als fracassats de la Plassa Real, per més que no es de creure que la colla d'aspirants a cobrar nóminas que'ls rodejan s'haguessin fet gayres il·lusions, barradas com tenen ara y per sempre las portas de la Casa Gran que es, en últim terme, allí ahont se feyan més patents els efectes de las crisis y daltabaixos de la política, representats per una escombrada de personal que anavan a rellevar els famolenchs que fins llavors havian fet dejuni forsós per estar a la oposició.

Del poble no'n parlém; a n'aquet si que tant li fa que mani en Pere com en Berenguera, segur com está de que no ha de millorar poch ni molt la seva situació.

A Madrid la cosa ja varia d'aspecte. Una crisis allí constitueix un verdader aconxeixement que interessa a tota la població en pes, porque ve a ser una qüestió de vida o mort pera tothom.

La millor prova está en llegir la premsa madrileña d'aquets dias: allí sembla que tot quedi paralisat, absorvit per la sola idea que constitueix la preocupació general: la crisis.

Als cafés, als cassinos, als centres polítichs de tota mena, a las tertulias y a las reunions, no més se parla d'una cosa: de la crisis. Allí's comenta com a cosa

d'extraordinaria importancia, la frase ambigua que ha deixat anar un ministre o un qüefe de grupo, al reporter pesat pera tréuresel del demunt; el comentari que fa el periódich tal o qual sobre la significació d'haver sigut cridat a consultar aquest o l'altre personatge, y de boca en boca van corrent una munió de probables candidaturas de ministres, més o menos descabelladas, que'ls aficionats a cábalas confeccionan, prenent com a base principal las sevas aspiracions y pretensions que esperan veure realizadas, si s'encarrega de determinada cartera el qui'ls ha de protegir, pagantli per adelantat la mercé ab la concessió generosíssima que li fan d'incloure a la llista de probables, escrita assobre'l mármlol de la taula del café tot assaborint la clàssica y alimentosa *media tostada*.

Als ministeris y demés dependencias del Estat, la nota es completament diferente; lo que a fora son esperansas, a dintre es intranquilitat y anguniós desfici, ja que cada ministre nou que entra, representa la clau màgica que obra la tapadora d'un *puchero* assegurat, per un parell d'anys al més; a n'alguns centenars d'infelissos, y cada un que surt, es un fantasma fatídich ab róssech de cessantías que porta l'esglay a molts ventrells, que es d'ahont se dolen més las constitucions fisiològiques d'aquellas terras.

Així's se jutjan a Madrid, y baix aquet sol concepte tenen interés, els cambis de la política que en altres païssos son considerats ab la elevació de miras que requereix tot lo que pugui influir d'una manera més o menos directa en el present y el pervenir dels pobles.

Ab tot ¿qué's pot exigir a Espanya als ciutadans si'ls Goversns están a la mateixa altura? No més hi há la diferencia de que'ls de baix se bellugan per cinch cén-tims y'ls de dalt intrigan per un duro. Qüestió de cantitat y res més.

Ja hem passat Sant Joseph, diada que enguany ha resultat magre de debó per molts que altrás anyadas la celebravan ficant l'olla gran dintre la rica y encara veninthe baldera.

En tan sensible cas se troban els Peps del caciquisme local, o siguin en Planas y Casals *segundo*, en Comas y Masferrer, en Collaso, en Grieria, en Roig y Bergadá y algún altre, als qui no ha valgut la intercessió del seu Patró gloriosíssim, com tampoch li valdrá a l'arrendador de contribucions, l'haverlo declarat protector del arrendament, el dia en que donguém una altra pitrada y posém a n'aquell bon senyor del carrer Nou de Sant Francesch en situació de que ningú li vulgui arrendar la ganancia.

Es per aquet motiu que no'ns veyém ni ab cor de felicitar a tots aquets Peps per la seva diada, donchs resultaria un sarcasme massa refinat que no tothom té prou fetje pera ferlo.

Y consti que sentim moltíssim que la ballin prima en tanta de manera, ja que haurán de comensar per suprimir els extraordinaris de la festa, en primer lloch la clàssica crema, y la crema d'aquets Josephs ¡seria tan dolça pera nosaltres!...

Aquesta setmana hem de tancar aquesta secció, ab prou pena pera nosaltres, ab una nota trista, trista com la pèrdua que representa pera l'art pictòrich catalá la mort de D. Francisco Masriera.

No es aquest el lloch indicat pera jutjar l'obra del artista que'ns acaba de deixar, ni senyalar las sevas tendencias y significació dintre del ordre en que va desarrollar la seva activitat may desmentida.

Ha mort com els valents: al peu del canó y després d'una lluyta sostinguda ab fe y entusiasme, malgrat las contrarietats que com altres tants entrebanchs varen presentárseli al pas, seguint la seva vía, espino-sa com la de tot artista.

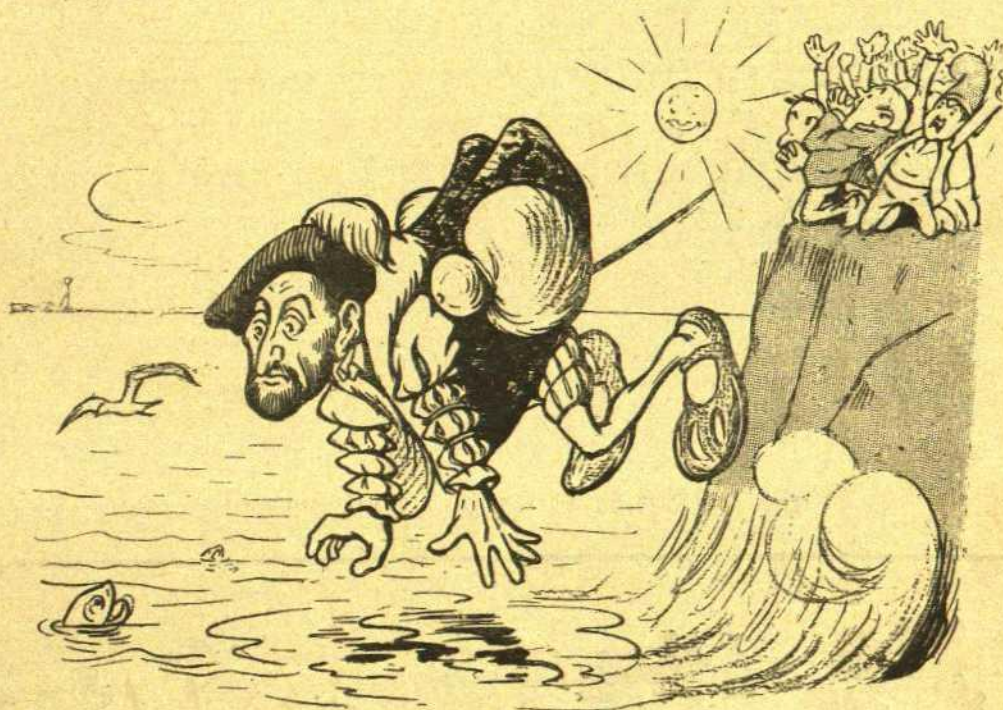
No es tampoch hora aquesta de que se li regategin, ni per part dels qui en més desconformitat estavan ab

CARTA OBERTA

A MR. JOSEPH CHAMBERLAIN

Amich Pep: Jo que segueixo desde aquet recó de Espanya la desastrosa campanya que sosténs en el Transval, vull dirte ab tota franquesa, y sense ánim de ferirte, que aixó comensa a sortirte *un poquito desigual*.

CARLOS V A LONDRES

“Carlos V va a Inglaterra
birondón, birondón, birondena;
no se s'hi arribará
birondón, birondón, birondá.”

la seva mena d'expressió artística, els mérits positius del pintor Masriera: la elegancia, la distinció, el refinament que campejavan en totas las sevas obras.

En el concepte d'industrial y d'una industria que, com la de la joyería, tan lligada está ab las arts gráficas, el nom den Francisco Masriera, ajuntat ab el del seu germá Joseph, es acreedor a altres tants mereixements per haver colocat aquest importantíssim ram a una categoría que honra de debó a las industrias artisticas catalanas.

Tot aixó justifica be prou que ¡Cu-Cut! li dediqui aquest merescut recort y que al ferho es surti del seu tó festiu, mal sigui per un moment.

LLEIXIU.

Instigat per quatre marris,
deshonra d'aqueixa terra,
vares liensarte a una guerra,
tothom ja sap ab quins fins,
creyente que't bastarian
per destruí als teus contraris
un miler de voluntaris
y uns quants milions de *chelins*.

¡Pobre Pepl... Poch et pensavas
la feyna que't portaria
y lo molt que't costaria
dominà als *ind-africanos*.
Fa dos anys que t'apallissan
y et donan serios disgustos,
y ni guanyas prou per sustos,
ni deixas de fè els gegants.

Quan vas dir que aqueixa guerra
la havías considerada
com una gran *passejada*,
no't faltava pas rahó;
que la teva profecia
s'está avuy cumplint encara,
perque, noy, lo que es fins ara
se't *passejan* de debó.

Segons vosaltres, als boers
acabéu d'aniquilarlos
y no parant d'empaytarlos
se'ls menjéu de viu en viu;
pro, *Pepito*, l'experiencia
fins ara ben clar demostra
que ells corren... darrera vostra,
lo qual vol dir que fugiu.

Sempre que agafo el diari,
ja fa vintiquatre mesos,
al veure "*Boers y Inglesos*,"
ja'm penso qué llegiré.
que us han agafat cent mulas
al caure en una emboscada,
que us han dat una llisada
y havéu quedat fets malbé.

Si he de dirte lo que sento,
ja comensa a ferme pena
que sempre us toquin l'esquena
y que sempre prenguéu mal.
Es veu que en Kitchener y en Roberts,
més que dos moderns guerreros,
son un parell de ranxeros
ab galons de general.

Den Methuen no vull parlarne,
perque fa molt poca gracia
burlarse de la desgracia
y fer broma ab el caygut...
Din que li han trencat la pota,
que quasibé no s'aguanta

y que fa días que canta
la cansó den *tururut*

Ja li pots dir que deploro
que hagi sofert *desperfectes*,
pro que aixó son els efectes
d'empenyarse en fê el valent;
que en lo successiu procuri
posarse a honesta distancia
y aixís no'm farà està ab ansia
de que'l pesquin novament.

Adeu y no t'hi amohinis,
que passis un felís día
ab salut y ab alegría
y procurat conservà.
Petonets a la canalla,
recorts a la teva esposa
y, ja ho sabs, mana y disposa
del teu amich

K. O. K.

Bons mots

Examen de gramática.

Professor.—¿Quin es el plural de nen?

Deixeble.—Bessons.

Home complert.

Ella.—Anit vaig somniarlo a vosté.

Ell.—¿A mi? ¿Y qué vá somniar?

Ella.—Que jo anava pel carrer de Fernando y que
vosté va passar pel meu costat.

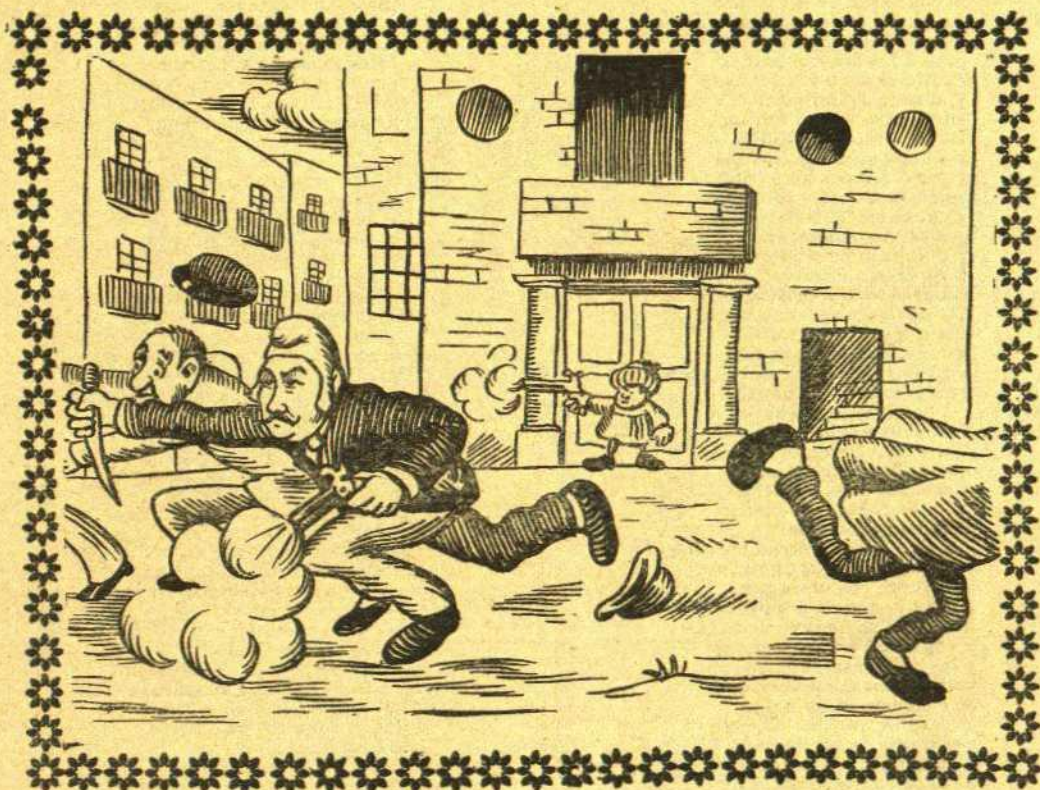
Ell.—Donchs dispensi, senyora, que no l'hagués
saludada.

ADOLF GIBERT.

UN PLAN DE LA COMISSIÓ ABOLICIONISTA

Perque las niñas toreras
s'abstinguin de torejar
¿Qué'ls hi sembla aquet sistema?
¿Oy que dará resultat?

NUEVA Y HORROROSA RELACION

en que se declaran las crueldades, fechorías, heregías y engaños que ha cometido un tal Alejandro con el pueblo y otros infelices, el fin que tuvo el agresor y con todos los detalles que verá el curioso lector acaecido estos últimos años.

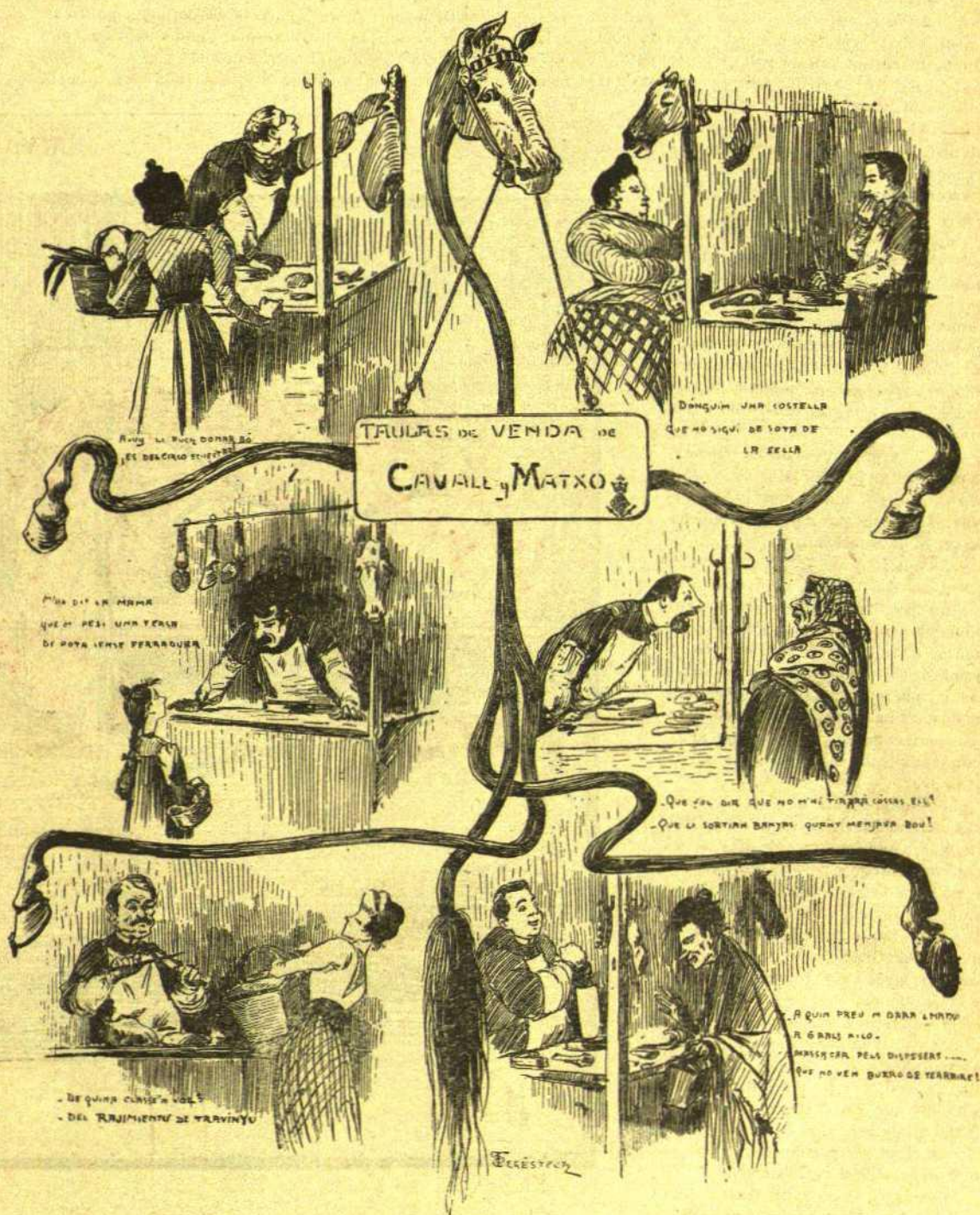
Auxilio pido á la Virgen
para contar el relato
de las muchas fechorías
que ha cometido Alejandro.
Valor me darán los cielos
y el glorioso San Pablo
para contener el lloro
en un trance tan amargo.
Y pido valor y fuerzas
á San Zenón alabado,
también á San Zacarías
y á todos los demás Santos.

En Madrid la alegre villa
del oso y de los osados,
el héroe de esta historia
vió la luz hace unos años.
Hijo de modesta cuna
y de padres desgraciados
pasó sin gran novedad
todos sus primeros años.
Cuando era pequenito
su afición ya ha demostrado
por querer lo que es de otro
y promover altercado.
Su padre que no sabía
como tenerlo estacado
lo pone á servir al Rey
y sargento le han nombrado.
Y comía de escondidas
de los soldados el rancho
y les hacía correr

lo que hallaba mal desado
y cuasi pasó el servicio
en calabozo encerrado.
Cuando el servicio acabó
y ya se vió licenciado,
como no tenía oficio
se dedicó á hacer el vago.
En vista de que esta vida
muchos disgustos le ha dado,
pone una casa de juego,
que es negocio descansado
porque se quita el dinero
á los pobres descuidados.
Hasta que un día va uno,
que es un poco espabilado,
y al mirar que siempre pierde
le dice muy irritado:
—Aquí se roba el dinero:
cuasi me habéis arruinado,
y me habéis de devolver
lo que me habéis estafado.—
—Nada te devolverán,
pues que bien te lo han ganado
y te vas al cementerio
si mueves un escándalo.
Haz el favor de callar
que yo me llamo Alejandro
y conmigo no ha podido
ni el pincho más afamado.—
Ya se oye un bofetón
más fuerte que no el de Marcos
y al suelo cae difunto

el charlatán de Alejandro.
Lo ponen en la camilla,
al hospital lo han llevado,
pero á los dos ó tres días
el alta el doctor le ha dado
y al salir del hospital
ya de paso lo han llevado.
De la cárcel ya salió
y en un casino ha entrado
y cuasi á todos los socios
empieza á darles sablazos
y causa muchas de víctimas
que se van á delatarlo
y el Juez lo hace prender
y vuelven á encarcelarlo.
Ha pasado á la prisión
dos ó tres meses muy largos,
hasta que un día por fin
el indulto le ha llegado.
Ya vuelve á emprender la vida,
cual si nada haya pasado
y á poner en una imprenta
un diario que ha fundado.
Va, y él que alquila cajistas
que los mata trabajando
y seis semanas les debe
y no les paga ni un cuarto.
Si le van á reclamar,
siempre lo encuentran borracho
y en seguida se los quita
del frente con un regaño.
Al ver lo que da la imprenta
una mina se ha inventado
y engaña á los accionistas
y los deja ensarronados;
y allí se arma un hervido
de cuarenta mil diablos.
Ya el Juzgado de Albacete
por estafa lo ha llamado,
según consta en la *Gaceta*
de hace ya algunos años,
pero buscando influencias
tierra al asunto ha tirado.
Lo ponen al Saladero
por su proceder malvado
y cuando sale de allí
va, y se hace diputado.
Por defender al obrero
muchas veces se ha alquilado
que por hablar una hora
ocho duros ha cobrado.
En un día de elecciones
se va con fines malvados
á la plaza de Santa Ana
á mover un altercado
y á un colegio electoral
pretende dar un asalto.
Mas pronto como una flecha,
piernas al cuello ha guillado
que es desigual la partida,
mientras corre y va gritando:
somos muchos, ellos pocos
y paramos mucho blanco,
que aquí una cabeza nueva
nos harían sin embargo.
Al centro de dependientes
dos acciones ha endosado
del diario del *Progreso*,
que es bastante estrafalario,
y ha sido con condición
de cobrarlas en dos plazos.
Ya le mandan el dinero,
cual cumple en hombres honrados,
y el ya les manda el recibo,
pero es un recibo en blanco,
lo que hace suponer
que otro targo ha tramado,
por ver si cobrar podía
dos veces un mismo plazo.
Después unos comerciantes
le hicieron otro encargo
y por cosas de gallinas
dos mil duros ha cobrado
y una vez los ha tenido

¡pum! se los ha barrotado,
y les ha escondido el huevo
del modo más descarado.
Después de esta fechoría
vuelve á venir predicando
y ha exaltado al pobre obrero
hasta tenerlo embarcado,
y el se ha quedado en tierra
con *Rodilla*, el descarado,
y con otros malhechores
que redactan un diario.
Y una vez en el Congreso
ya la muy se le ha soltado
y dice mal de Civiles
y queda tan descansado.
Pero el Cuerpo por su honor
un propio ya le ha mandado
que se va derecho á Madrid
con un pergamino en blanco
en el que constan escritos
cincuenta nombres muy largos
para que escogiera uno
que tenía de matarlo.
Y el dice—¡Cal No señor,
de vivir no estoy cansado,
que con la vida que llevo
me voy muy bien en el macho
y por engañar obreros
me pasan un violario.
Y el otro al ver tanta caba,
ya se ha estupefactado
y está rumiando si
le dará un escupinazo
en aquella cara que
se parece á un huevo herrado.
Y al verlo tan sin vergüenza
la espalda ya le ha girado
y marchando á los correos
lo ha telegrafiado
á todos los compañeros
de quien llevaba el encargo,
y Alejandro á estas horas
aun no se ha sofocado.
En Madrid puso un casino
que es Hispano-Americano
y se juega á los prohibidos
con el más grande descaro
hasta que se enteró el Juez
y hace prender á Alejandro
y lo sentencia á muerte
por su proceder malvado
y va la vida á acabar
en afrentoso cadalso.
Cuando está arriba el patíbulo
se levanta traspostado
y así se dirige al pueblo
y le dice sollozando:
Ya veis mi mala cabeza
¡ay á donde me ha llevado!!
Yo pensaba hacer la fin
del burgués acaudalado,
en cama de palo rosa
y no de afrentoso palo
y viendo el cuadro de amigos
que vierten amargo llanto
y no el cuadro de civiles
que me están haciendo... el cuadro
mirando como la entrega
arriba de este artefacto.
Ser víctima de la ciencia
yo me habla imaginado,
pero no de esta sentencia
que me tiene aclaparado.
Padres los que tenéis hijos
privados de que sean vagos,
porque la vagancia es
el camino del cadalso,
pues si es verdad que al principio
muy dulces las he mamado,
también es verdad que al fin
ágras las he evacuado.
Nicomedes, vaya, abur,
no me hagais mucho daño.

Desde la "Puerta del Sol"

¡Quina setmana, senyors, quina setmana!
Per la gent política d'aquí dalt, que's guanya la vi-
da més o menys honradament y ab càrrech al pressu-
post de gastos, aixó ha sigut el *disloque*.

Figúrinse que entrava jo l'altre día, tot distret, al
saló de Conferencias a l'hora que tinch per costum,
quan, aixís que passo la porta, un jove periodista amich
meu m'atura ab aquestas paraulas:

—¡Estém de crisis, noy, estém de crisis!
—Sí, efectivament—li vaig respondre jo tot tocant-
me melancólicament la butxaca de l'hermilla.

—Ca, home, no m'entens, — va fer ell. — Vull dir que tenim crisis ministerial.

—¡Bomba! — vaig esclamar jo cridant, com si m'haguessin trepitjat l'ull de poll. — Crisis, ¿eh?... ¡Crisis!... Ja ho vaig dir l'altre dia que en Sagasta'n tindria un feix si jo m'estava gayre per aquí dalt. ¡Ab el poch temps que soch a Madrit, ves si n'han passat de desgracias! ¡Me sembla a mí que al *Viejo Pastor* ja li costará de sortir-se d'aquesta!

—*Quita, hombre; si eso no va á zer nd*—va interrompre, tot rient-se de lo que jo deya, un diputat andalus ab qui'ns coneixem desde criaturas, ficant-se en la nostra conversa. — *Lo que hay ez mucho hule en er redondé de la política; pero er gachó ese de Sagasta, que tié mucha pupila ¿zabe? va á rematar eso pronto, mu pronto...*

—No tan prompte com te pensas, — vaig saltar jo coincidint ab la opinió de l'altre amich meu. — Al contrari, jo crech que aquesta crisis ha de ser molt laboriosa.

—¡Que no!

—¡Que sí!

Vam posarnos a disputar, amigablement per aixó, y al poch rato va anarse formant al voltant nostre un nombrós *corro* de polítichs y periodistas, y cada un hi deya la seva. De tots modos, eran gran majoria els que pensavan com jo; y, de que no anavam equivocats, els fets n'han sigut bona prova.

Si havia de copiar aquí els càlculs y combinacions de noms y de ministeris que s'han fet aquestos días, sería cosa més llarga y pesada que la mala fe política d'en Sagasta. Fins se donava com a segura una combinació en la que en Lerroux hi figurava com a ministre de Gracia y Justicia. Jo, francament, no hi vaig veure la *gracia*; y la *justicia*... encara li vaig veure menos. Després se digué que l'interessat refusava aquest honor, perque s'havia de batre primer ab un capitá de la guardia civil; y a última hora s'ha dit que ho deixava corre... no lo del ministeri, sinó lo del desafío. No ha sigut per por de rebre, no; es que no ha volgut *rebaixarse*.

Además, y com que's tracta d'un malalt grave, els curanderos polítichs, actuant de metges, han tingut varias consultas ab el poder moderador, com es de costum en aquets casos. De aquestas consultas n'ha de sortir la solució de la crisis que, a l'hora que escribim aquestas ratllas, encara no podem comunicar d'una manera definitiva. S'ha parlat de formar un ministeri de concentrats, o de re-concentrats, que ve a ser com una barreja de varias potingas d'apotecari ab una etiqueta d'aquellas que

diuen "agítese antes de usarlo"; però sembla que s'ha desistit de fer aquesta barreja de potingas políticas, perque, essent a la Quaresma, s'han trobat que no's pot barrejar. Son molt escrupulosos!

Jo crech que al fi en Sagasta, ab tota la seva calma

UN VALENTI

—¿Y sou vos aquell Lerroux tan pinxo y busca rahons?

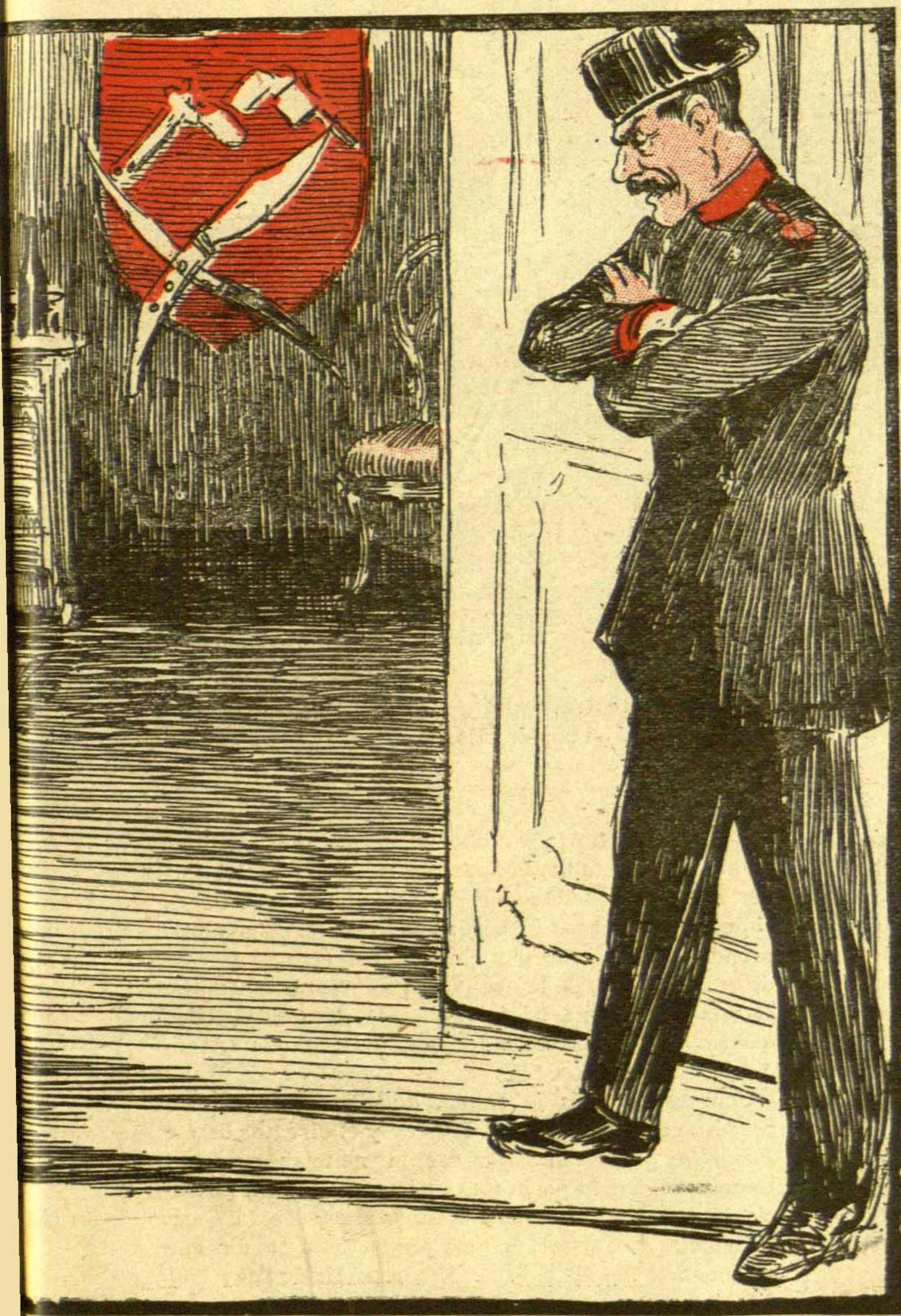
y mala intenció corresponent, será'l que s'encarregui d'arreglar aquet tinglado, y anirá tirant com pugui fins que hagin passat aquet parell de mesos que faltan pera celebrar el *fausto acontecimiento*... y aquí pau y després gloria, que diu el ditxo.

En fi, *Dios* (y en Weyler) *sobre todo*, com diuen els

calendaris. Y no m'entretinch més, perquè m'escaparia el correu; la pròxima setmana ja'ls ho acabaré d'explicar y hi faré broma.

MARIANO DE LA COLOMA.

AB REBAIXA

—Es que are'l cas va de serio donaré satisfaccions.

Delicadesas

Llegím en el darrer número de *La Esquella*:

“Ara que'l Sr. Doménech y Montaner se troba de nou a Barcelona; ara qu'hem de creure que ja li haurá passat el susto del descarrilament ocorregut en el seu

viatge de retorn; ¿podria dirnos si persisteix en la idea manifestada per *La Perdiu*, de que'ls marmessors de D. Pau Gil no venen obligats a donar comptes a ningú?

“Si continúa callant, dirém que l'opinió pública, que al fi es la que falla en tota mena de plets, ja té prou elements ab aquest silenci, pera condemnar al nou caciquisme regionalista.”

Aqueixa novíssima jurisprudència ens ha deixat sorpresos. Ja ho saben, donchs: si un qualsevol els pregunta ahont han comprat el rellotge que portan, no sen donguin de menos de contestarli, al contrari, fassintho y ben depressa, perquè si callan es senyal de que l'han robat.

¡No sabíam que entre las obligaciones que tenen las personas decentes hi figurés la de respondrer a las preguntas calumniosas o mal intencionadas del primer *nyébit* que passi pel carrer!

Tingui entés, Sr. Roca y Roca, de que en el mon en cara hi han classes. Y n'hi haurán sempre, baldament quedin reduídas a n'aquestas dugas:

La dels envejosos y la dels envejats.

**

Comentaris entre'ls individus de una *peña*:

—¿Qué li haurá fet, deya un, el pobre Doménech a n'en Roca y Roca perquè aquet sempre tiri a desacreditarlo, aprofitant qualsevol qüestió populatxera d'actualitat.

—¿Qué li ha fet? potser algún favor.

—Tot podría ser, afegí un altre, però, per mí, el motiu es ben visible. En Doménech ha sigut president de l'Ateneu; en Doménech es diputat y, además, una de las figuras, qui sap si la primera, del catalanisme militant; en Doménech es, potser el catedrático d'Arquitectura més il·lustrat d'Espanya, y aqueixas son cosas que no podrá perdonarlas may un home que, després de passarse trenta anys de la seva vida cultivant tres camps d'aufals de diferenta marca, per alimentar a tres remats de moltóns de diferenta *indole*, se troba avuy día sense prestigi de cap mena entre la gent que val alguna cosa.

—¡Y pensar que aqueix home, que per altra part no es cap tonto, ab una mica d'enteniment que hagués tingut s'hauria enlayrat més que molts d'altres!

—Sí, però'l dimoni de la gelosía, enxiquintli'l cor, li ha fet agafar el rave per las fullas. No adonantse a temps del camí que prenían las cosas, va llensarse per lo que ell creya una dressera y ara, un cop passada la oportunitat de girar cua, tot se li torna mossegar els caps de brot de la tendencia nova y, ab preferencia,

«LA PECADORA»—ACTE SEGÓN

Els còmics.—Vina a estrenar a Madrit.

La Pecadora.—¡May més! Jo'm dech al meu teatre.

Talia catalana.—Si li feu coacció vos clavaré un cop de fals.

als elements actius de la mateixa, donchs els *místichs* poca nosa li fan. Y com la qüestió es fer trontollar els de dalt, d'aquí la pensada de no deixar de pit el rebregat assumpto de l'hospital de Sant Gil, ablo que potser se proposa matar ab un tret dos pardals: primer, rebaixar a n'en Doménech, y segón: ferse passar per amich dels pobres y defensor dels seus interessos, cosa que, segons sembla, s'ha posat de moda.

—Aixó últim si que no calfa, —digué un ficanthi basa —donchs no'n fa poch d'anys que exerceix de secretari *cuasi perpétuo* de la *Asociación de amigos de los pobres*.

—Sí, cobrantshi una bona mesadeta, saltá un jovenet. Perque jo suposo que a n'aquella partida de 60 y pico de duros mensuals, hi deu anar inclós el sou del Secretari.

—¡Psé!, ja veuré, —digué un senyor de certa edat— aixó de si cobra o no, jo no ho sé y vosté potser tampoch. Ademés, de que res tindria que veure; si treballa, just es que cobri.

—Donchs perque critica que en Doménech cobri els honoraris que li corresponguin per la construcció y direcció del hospital?

—Si fa aixó pitjor per ell. Certas xafarderías a nosaltres no'ns escàhuen. En semblants casos la millor arma es el despreci.

—¡Sí, vagi parant l'altra galta y potser las hi posarán totas dugas com una melsa (Riallas).

—Jo no'n soch pas partidari d'aqueixa teoria, digué un que encara no havia badat boca. A un mal informat el perdono de bon cor, però a un mal intencionat, si puch el revento. Y perque vegin que no'm dolen prenas, ara'ls en vaig a dir una, respecte al senyor de qui parlavan, de la que potser no n'están enterats. Es una cosa gayre bé insignificant, però d'aquelles que revelan els graus de delicadesa d'un home (Atenció.)

Com tots vostés ja saben, aqueix secretari quasi perpétuo dels Amichs dels Pobres y el director de *La Esquilla* y *La Campana* son la mateixa persona. Donchs bé, fins fa poch, tots els impresos de dita associació benéfica's tiravan a la impremta de la Casa Provincial de Caritat, de quin producte no cal dir que en beneficiaban els pobres. Més a partir de l'any 1901 dits impresos portan el peu d'impremta següent: *Imp. La Campana y La Esquilla, Olmo, 8*. ¿Els sembla molt decoratiu, aixó?

—¡Quina barra! vá exclamar la *peña* a coro.

—Bé, abans hem de saber si ho fan de franch, digué'l senyor d'edat.

—Si aixís fos, cap pobre tindria res que dirhi, perque lo que perdrian els de la Casa de Caritat ho guanyarian per enter els altres. Però no deu ser aixís quan en l'estat de comptes de dit any hi figura una partida de 71'25 pessetas per impresos.

—Potser ho fan més barato que a Casa la Caritat...

—Ja he dit que'ls anava a exposar un assumpto de delicadesa, o siga o'aquells que no están regulats per altre códich que'l de la conciencia. No's tracta aquí de car ni de barato, sinó de ferho o de no ferho. Y en vista de que al senyor Roca y Roca sembla que ara li ha donat per plantar botiga de *puritano*, jo dich y sostinch que en aquet cas particular, ab rebaixa o sense, qualsevol peu d'impremta resultaria més decent que'l de *La Campana y La Esquella*. Oim, 8.

Y com no voldria que's pensessin que aixó que'ls hi dit es una enjiponada, pelistil de las que serveix en P. del O. als seus parroquiáns, demá'ls portaré las provas.

Quals provas han vingut a parar a la redacció de ¡Cu-cut! per conducte d'una má *piadosa*. Deu li pagui y a nosaltres ens auménti semblants caritats.

Lo més important que ha succeït darrerament a cala Talía, ha sigut l'estreno de "La pecadora", den Guimerá. Tots els diaris se n'han ocupat, fentne més o menos elogis o reventant l'obra a la mida del seu gust, segons las aficions de cada crítich. Pera mí, se tracta del drama més acabat que ha produït el seu autor...

desde "Mossen Janot" ensá. Al cap y al últim té un primer acte magistral y una meytat del según digna del primer. Y si bé desde mitg acte según l'obra decau, un perdona de bon grat els molts defectes que hi troba en gracia a lo que ha disfrutat durant la primera meytat de la representació.

L'argument de "La pecadora" ha sigut contat també pels diaris. Però com que

cap d'ells el conta igual que'ls demés, jo també vull contarlo a la meua manera.

¡Somhi!

En Ramón es un home molt agarrat a qui exaspera tot lo que sigui donar alguna cosa. Per aixó, al saber que una seva cusina vol anarli a donar una gorra, se surt de pollaguera y's posa a renegar com un dimoni del infern. Lo qual no impedeix que a l'hora menos pensada compareixi la cusina ab el fato a coll y li digui: "Aquí soch perquè he vingut"... L'home, per veure si la fa desdir de lo de la gorra, li enjega per tot Deu te guar un xafech d'insults y parauladas que la deixan esma-perduda. Però quan ja está a punt d'entornarsen, en Ramón se decideix a dirli que dispensi y que's quedi... no més que per uns quants dias. Llavors la cusina, que a la cuenta es una... dallonsas... com ho diré... una dallonsas, ¡vajal, se queda, pensant que, un cop sigui aposentada, ja's veurá si será no més per uns quants dias o per més temps.

Al según acte la dona ja ha fet el propòsit de quèdarse al poble. Però'l cusí ha fet el de tréurela. Pera lograrho, a cada moment procura donarli un disgust.

"A veure si la trech a copia de disgustos", pensa. Y tot es anarli ab orgas y ferli l'amor de per riure ab el sol obgecte de ferla barallar ab "la de casa". Però ni aixís consegueix el seu propòsit. Es a dir, el consegueix a mitjas, perquè a barallarse ab la dona del cusí ja hi arriba la pecadora. Lo que hi há es que a pesar de las barallas, continúa ferma en no moures.

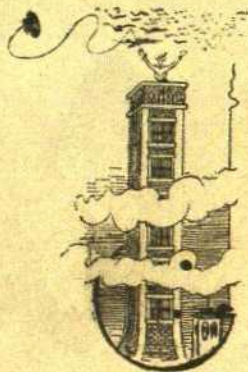
Tan y tan ferma, que fins se fa construir al poble una caseta ab una torre alta... ben alta, que arribi als núvols, pera ferhi volar coloms. El senyor rector, que es un colomista entussiasta y exaltat, al veure que la torre de la forastera será més alta que'l colomar seu, s'entada y diu que no vol soportar semblant cosa. Y ja té la dona un altre enemich.

Mentrestant el cusí, veyent que la pecadora té una bona bossa, cambia de plan y ja no la vol treure de casa, sinó matarla pera heredar. Y pera matarla procura encara donarli més disgustos y fins se la vol endur lluny... ben lluny... més enllá de la Comissió Central, ab el propòsit segurament de sequestrarla. Sinó que'l detura una mestra molt amiga de la pecadora y molt plora-micas que sempre abandona l'estudi.

Y a conseqüencia d'haverlo abandonat, succeeix al tercer acte una gran desgracia, donchs totas las noyass'escapan de costura y, compareguent a casa'l cusí de la forastera, se l'ensen sobre d'ella, a instancias del home, que, veyentla atacada d'ofech, la acaba d'ofegar tirantli al demunt tota la canalla.

Y tothom queda content y satisfet y el públich surt del teatre dient pestas d'aquell mal home y fent comentaris sobre'ls excessos a que porta l'afany de diners. ¡Ja es una bona experiencia, ja, la del cusí agarrat!

VIROLET.

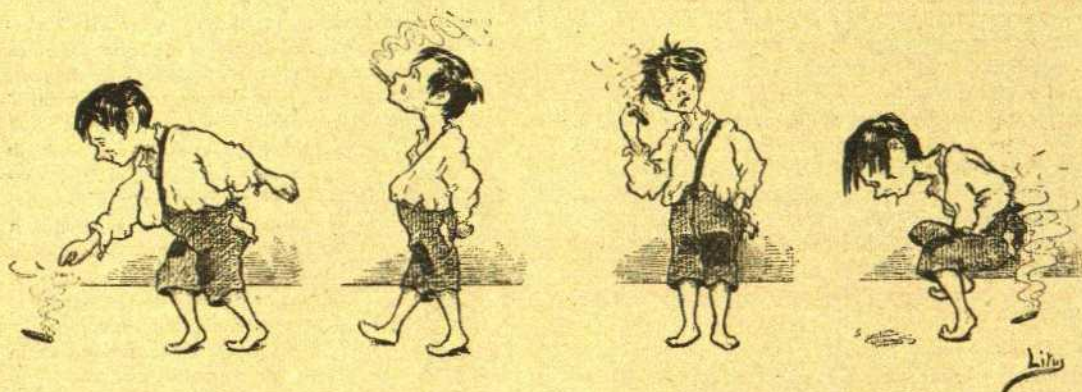

MOSSEGADAS

L'Arrendataria de Contribucions va celebrar ahir a la Mercé una solemne festa religiosa dedicada a su *santo protector el glorioso patriarca San José*.

[També es molta *sans façon* la de l'Arrendataria d'enredar a Sant Joseph en semblants negocis!]

Precisament com a protector han anat a escullir a un Sant que pel fet d'haver sigut industrial, y ab els apuros que passava per tirar avant la seva botigueta,

HISTORIETA MUDA

no'n debia poguer veure cap d'agent de contribucions. Fins ens arriscaríam a assegurar que era partidari del concert econòmic.

Créguins l'arrendador; dongui de baixa a Sant Josep y d'alta a Sant Dimas, que pel cas es més indicat, sobre tot quan al actual sistema tributari ja no li queda més recurs que'l de preparar-se a fer una santa mort com el Bon Lladre.

La terrible lliçada que'ls boers han clavat als inglesos ha produït tal desesperació a Londres, que alguns ciutadans han arribat al extrêm de suicidarse per no

veures ab cor de sobreviure a aquesta vergonya nacional.

A Espanya, després de la tunda que'ns varen donar els yanquis, no's va registrar un sol cas d'aquesta naturalesa, y no va ser perque als patriotas no'ls dolgués la desfeta, sinó perque tenen un'altra manera d'arreglarlas aquestas cosas. En comptes de foradarse la closca ab un tret de revólver, matan las penas ab *cañitas*, que fan el mateix efecte, ab la ventatja de que pot repetir-se'l tractament sempre que convingui.

Y ara prou d'aquet rengle, perque potser en Doys ens agafaria pel mot dient que si s'encurda cada día es per rahons de patriotisme.

En Pey y Ordeix es a Lloret.

D'ensà d'aquesta feta aquell cantable de la "Marina" quedarà reformat de la manera següent:

"Costas las de Levante,
playas las de Lloret,
dichosas vosotras
que albergáis á Pey".

El famós autor de "Maternidad" s'hostatja a casa en Grassot, company seu de glories y fatigas, ahont celebra missa cada día, ab permís del ordinari... del poble.

Pera la cerimonia s'habilita una sala y arcoba que lo mateix serveix d'iglesia que d'escenari pera'ls seus dramas. Verdaderament aquest infelís no podia anar a menos ni com a capellá ni com a autor dramàtic.

El *amigo del pueblo* que va *descalificar* als de *La Veu de Catalunya* perque no's volían batre ab ell, ara's nega a tenir-selas ab un capità de la guardia civil que l'ha retat y ab el tinent Portas, que també li ha enviat els padrins. Es més, els ha dit que si volían alguna cosa que anessin a reclamar a n'en Corominas de *La Publicidad*.

De tot aixó'n resulta que ara'l *descalificat* es el *amigo*, per més que nosaltres no tenim cap inconvenient en calificarlo ab las brillants notas de farsant, trapella y gallina.

Y si'ns vol enviar els padrins que ho fassi per Pasqua, que aixís de camí ens durán la mona.

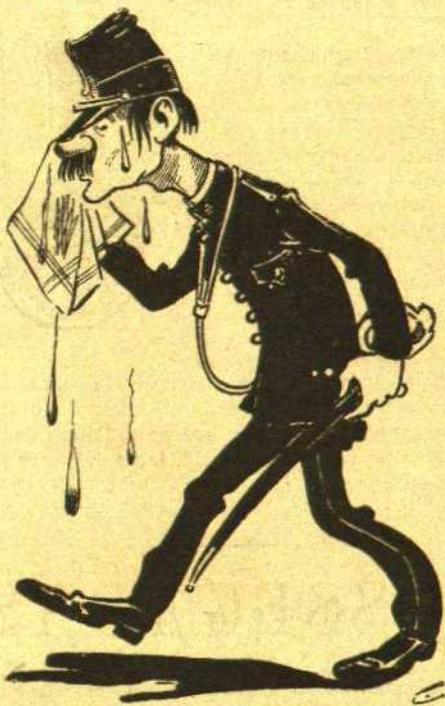
Entre els que prenen part en la suscripció iniciada pels cinch presidents y qual producte es destina a la classe obrera, hi figura el Sr. D. Joseph Collaso y Gil ab mil pessetonas.

La veritat es que considerariam el fet com a cop de barra, que está al mateix nivell dels que ve executant d'ensà que exerceix de *primer* den Comas, si no tinguéssim acreditat de temps el dret a que se'l consideri com un segon *Juan de Robres*, aquell que *hizo este Santo Hospital mas antes hizo los pobres*.

L'altre día *El Liberal*—el de Madrid, no el del carrer Nou de la Rambla—deya que tant era que formés ministeri en Sagasta com en Silvela.

Nosaltres creyem y hem cregut sempre que era exac-

EN ACTIU SERVEY

Lo qu'es el señor Manzano
no nos deja ni bufar.
D'ensà que soy endividuo
nunca había suat tant.

tament lo mateix, donchs aquells dos funestos polítichs, com la majoria dels d'ofici, están en el cas de dirse mútuament allò de: "Paella, no m'enmascaris".

En lo que no estém conformes ab *El Liberal* es en creure que de aquesta crisi n'havían de resultar morts un y altre partit.

—¿Qué es lo primer que's necessita pera matar un burro?...

—Que sigui viu.

Es aixís que en Sagasta y en Silvela fa temps que son morts moralment, *ergo*...

¡Ja poden callar las malas llenguas!

Ja no's podrán fer càlculs ni afirmacions més o menos calumniosas del modo de viure den Lerroux.

Ja treballa, ja té empleyo, y empleyo dels que no fan patir y donan un bon sou.

Ha sigut nombrat corresponsal telegráfic a Madrid, de *La Publicidad*.

Ara no creguin que'l nombrament siga cosa den Weyler, no, tot lo més es cosa de *aquello más sagrado de La Publicidad*.

Hem de rectificar a instancia de part la noticia que davam en el número passat del viatge a Madrid dels *conspicuos* del partit lliberal.

La majoria d'ells no s'han mogut de Barcelona, y si algú en dubtès nosaltres podém afirmarho, perque varem veure al *eloqüent* diputat per Granollers obrint la portella del cotxe del Governador las nits dels concerts Lamoureux.

Feya si fá o no fá la mateixa feyna que fá al Congrés.

El diari que millor crítica haurá fet dels concerts donats per la orquesta Lamoureux, suposém haurá sigut *La Publicidad*, y no pels coneixements del seu crítich, no, perque en *Barras tristas* no hi sent, hi dorm als concerts, sinó pel número dels redactors que hi havia.

Quatre varem contrariarhi, y dels quatre, tres senyorejiant, democràticament, així sí, a butacas.

Els xanguets de la Redacció esperavan sota l'orga l'arribada del seu amo. Aquet clavava llambregada a las butacas, y al moment oportú:

*Tranquilo el corazón
Erguida la cabeza...*

anavan passant silenciosos y escorreguts un darrera l'altre a ocupar las butacas destinadas a las *Aligas*.

Un cop acomadats, en *Barras tristas* quedava hipnotisat. Dorm que dorm fins al final. A las horas las

IDILI

aligas el despertavan, li cantavan tot, tot lo que havían sentit, y ell feya las críticas, aquellas críticas que no havém llegit per por de tenirli... *¡enveja!*

¡Tan mateix sembla que va de bó!

El millor día ens sortirà'l *Ciero* ab una gazetilla que dirá, mica més, mica menos, lo següent:

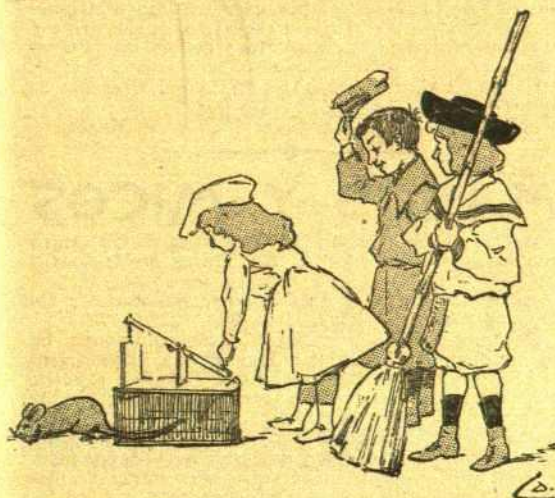
"Tocan ya á su término las obras de derribo de la que fué casa Estruch, en la cual estuvo en otro tiempo instalada la colección de armas y monigotes disfrazados de guerrero del mismo nombre. Actualmente no se ven en aquel sitio más que algunos montones de cascote y otros materiales procedentes del derribo. Puede decirse, pues, que el consabido derribo, será pronto un hecho."

Aixó es lo que confiém tots y lo que esperém veure realisat dintre poch temps.

Es possible, si's encarregats de tirar la casa a terra s'hi posan de fort y ferm, que abans de tres anys las obras estiguin llestas.

Y si per cás no ho están, no se'n faltará gayre.

SOBRE LA LLIBERACIÓ DEN METHUEN

¿Qué fan els infants?—Lo que veuen fè als grans.

Nyigo-nyigo

Tot aixó que está passant de la música es culpa del Govern.

Van comensar en Crickboom, en Millet, en Ribera en Goula, els de casa, que ignocentment o cobrant, li feyan la feyna. Després Colonne, Kunwald y últimament Pazner ¡Qui ho aguanta! En Lamoureux ab cent més, com si diguessim ab las onze mil verges, segons aquell qlento, per acabar de una vegada.

Y tots, sonant més o menos fort, han contribuít al desfici d'omplir programasy l lensarlos pel cap de la gent, que tot just pot aguantar tant de soroll.

¿Voléu concert económic? degué dirse en Sagasta, donchs ja vos n'enviaré de cars; y per sota má mou aquesta brega. Primer l' un, després l' altre, y ab gradació sovintejant cada vegada més, hem arribat en l'última setmana ab día de tres concerts.

En Chevallard es comprometé a portar *esquirois*, perquè els músichs d'aquí ja no s'aguantan, y ab aquet refors, tres días arreu al teatre de Novetats, violinada d'aquí, cop de bombo per allà, trompetada de cego. Y com se veu que cobraven bé, refilevan que era un gust.

Mentrestant en Pazner al Liceu anima als d'aquí, y, arriba, sense parar, que duri, vingan sessions dissapte y diumenge, sinó no hi seríam a temps.

Y entre bó y dolent la gent va fent feix, y ja no pot digerir aquesta maquiavélica combinació del Govern, logrant que molts comensin a exclamar: ¡prou concerts!

Tením entés que per final ens en espera un'altra, será l'*acabóse*: un concert a doscents pianos dirigit per mestre italiá. S'está fent lo necessari per habilitar una de las dos plassas de toros que aquí ens sobran, pero que en aquet cas vindrán com l'anell al dit. La casa *Pombia* deixa la meytat dels pianos, l'altra meytat es trobará fàcilment entre'ls diferents artistes que a diari veyém pels nostres carrers. La dificultat més grossa es lograr que en una fetxa relativament propera es puguin tenir enllestits tants cilindres, perquè ja haurán comprés que's tracta de pianos de maneta.

Es creu que en aquet gran unísono quedarán malparats Pianolas y Æolians y fins els Toledos concertistas d'aquets célebres instruments, però s'haurá arribat a que la gent, ab el cap plé de soroll, vulga descáns y digui: ¡prou concerts! Que es el fi que's tractava de demostrar.

Ja fa bé en Nicolau que no s'hi embolica.

XIM-XIM.

Gargots y coloraynas

Després de las ninfas brutas y las ayguas térbolas den Brull, ha vingut com a conseqüència natural una exposició de lo més desballestat que's pugui concebir. Se tracta d'un concurs de cartells anunciadors de cert paper de fumar. Y lo primer que han fet els artistes que hi han concorregut, ha estat fúmes del públich. Sort que en Gual es a París, sinó's moriria d'enveja al veure que té tants y tants competidors. Hi há hagut cada orla en forma de xurriaca que esparvera, cada pinzellada de morat que deixa blau y cada fusellada de cartellistas extrangers que fa tornar roig.

Ab tot, aixó de las fuselladas no's pot afirmar en absolut, donchs molts dels artistes han procurat dissimularlas, desdibuixant lo que d'origen havia sigut ben dibuixat y embrutant lo que al original era brillant y vigorós de color.

No crech que'ls encarregats d'adjudicar el premi sabessin ab quin cartell quedar-se, donchs, si hé n'hi há hagut alguns que sobresurtían dels demés, quedavan com qui diu ofegats per la mar de coses lletjas que donavan al Saló Parés tot l'ayre d'una paellada de bunyols.

Jo hauria donat primer premi a un en que, després de las lletras anunciant el producte, no s'hi veay altra cosa que un home ab el cap tallat y els peus amagats. Potser els tenia a la galleda. Sense ser més dolent que'ls altres, tenia la ventatja sobre tots ells de simbolisar l'exposició.

Perque, si val a dirho, resultava una exposició sense cap ni peus.

FOLCHI

"La fvida al camp."—Poemet bucólich popular de D. Ramón Masifern.

Se tracta d'un aplech de composicions poéticas, escriptas ab correcció y facilitat per un autor amant de las tradicions y costúms de la terra y que's complau observantlas y describintlas.

Lo que hi há es que, al ferho, passa per alt tot lo dolent, pera ocupar-se tan sols de lo bo. Per aixó'ls pagesos que pinta el Sr. Masifern son gent de bé a carta cabal, incapassos de fer cap tort a ningú... Tots ells resultan lo que's diu uns vels de Deu, teixits ab pasta d'agnus.

Y véusaquí que, tot llegint, els temperaments optimistas s'hi troban bé... molt bé... molt més bé que a cal sogre.

Perque, sigui veritat o no'l caràcter que dona l'autor a la gent del camp, al descriure'l ho fa ab versos fluïts y correctes, d'un ayre popular que'ls fa assaborir ab gust.

"Francisco Pi y Margall," per D. F. Pujulá y Vallés, ab un prólech de D. J. M. Vallés y Ribot.

Els de *Juventut* han fet una tirada económica dels articles que sobre en Pi y Margall va publicar elsenyor Pujulá y Vallés a las páginas de dit setmanari.

L'intent de donar a conèixer a tan eminent polítich, es digne d'elogi... molt més digne d'elogi que'l publicar dramas den Gual, y críticas artísticas den Brull, y auto-bombos den Pompeyus Gener.

Per aixó no reventém l'obra: ja varem dir en un dels números passats que respectaríam sempre las bonas intencions.

"Setmana Santa", segóms el Missal y el Breviari Romanos. Text llatí y catalá. Nova traducció per Frederich Clascar, pbre.

Y nova de trínca que es la traducció de mossén Clascar. L'exemplar que n'hem rebut ens porta encara la farúm de las pastas que s'han gastat en la encnader-nació.

Lo qual no ha impedit que llegíssim l'obra ab molt de gust, donchs fins prescindint del fi religiós que persegueix l'autor, aqueixa "Setmana Santa" es veritablement recomenable baix el seu aspecte literari, cosa de tot punt notable, si's té en compte el poch *idem* que tenen en aquet concepte'ls autors de devocionaris.

La "Setmana Santa" de mossén Clascar, substituirá sens dubte a todas las demés que s'han publicat en la nostra llengua, ja que en las sevas páginas hi troban las ánimas devotas l'aliment espiritual que desitjan y els indiferents una veritable font de bellesas literarias.

L'obra ha sigut editada ab molta pulcritut per la casa Gili.

MENO.

MACOS Y MICOS

MACOS: J. A. Virgili; J. A. Viñas; J. G.: Anirá adobat; R. P. V.; Ll. d'A. R.; *Tinter moll*; A. G.; Ll. M. C.

MICOS: *Vinagre*; J. J.; *Pissarra*; *Zurruca N.*; *Un jovincel ausetá*; M. R.; E. Zola B.

Olladue Snim Puig: Anirá la carta; la poesia ha passat de moda.—J. R. A.: Treballs tan kilométrichs ni tením temps de llegirlos.—*Ten*: Gracias, però no estaria be que nosaltres mateixos ens bombejéssim.—*Baró de Macaca*: Mirarém d'aprofitar la poesia si tením temps de retocarla. Per ara no'ns fan falta *Matemáticas*.—E. *Llenotipa*: Els *bons mots* son man-soys. L'articlelet queda en cartera.—*Pep Roch*: Aceptadas las sevas explicacions y ls *qüentos*.

Imprempta de MARIÁN GALVE, Avinyó, 18

Llibreria **RONQUILLO**-Barcelona-Zurbano, 6 (entre Plassa Real y Escudellers)

SETMANA SANTA

Traduhida per Frederich Clascar, pbre.

TEXT

LLATI Y CATALA

(AB LLICENCIA)

.. **PREUS** ..

Enquadernada en tela inglesa, cantells vermells polits, planxa daurada.	Ptas. 4
En tela inglesa extra, tapes encoixinades, cantells daurats, planxa daurada, ab tossa de tela..	8'50
En xagri, lloim y tapes flexibles, cantells daurats, puntes romes, ab bossa..	10
En pell de Russia, tapes encoixinades, cantells daurats; puntes romes, planxa daurada, ab capsas.	13

125 plats de vigilia

Un tomet 0'50 pessetas

120 maneres de guisá ous

Un tomet 0'50 ptas.

Totas aquestas obras las servim franco contra reembols de son inport en llibransas del Giro Mutuo, ó sellos de correo.

GRAN CLIXERÍA

Estereotipia, Galvanoplastia, Fotograbat y Grabat directe (Autotipia)

ANTÓN VIDAL MARTÍ

Carrer de Aribau, 17.-BARCELONA

LA DALIA

GRAN SABATERIA

Aviñó, 34.—BARCELONA

Calsat de totes classes, cosit a mà, pera senyoras, senyors y noys, a preus sumament baratos.

Desde 1'50 á 18 pessetas

Aviñó, 34.—BARCELONA

BURELL & C.º

CONSTRUCTORS NAVALS

Barcos de vela y vapor, remolcadores, llanxas de vapor y de salvament, gabarras, barcoscisternas, etc., etc.

ESPECIALITAT EN YACHTS

TALLER DE VELÁM

LONAS INGLESAS Y DE FABRICACIÓ DE LA CASA

Reparacions, maquinaria y tota clase d'accessoris pera la marina.

ASTILLERS: Can Tunis

BARCELONA:

OFICINAS: Escudellers, 82, pral.

Casa Especial en Fonógrafos y Gramofons

PLACAS Y CILINDRES DE TOTA MENA

TALLER DE REPARACIONS

EL FONÓGRAFO

✠ Fernando VII, 49.—BARCELONA ✠

MIQUEL HORTA

FABRICA DE LLIBRES RATLLATS Y TREBALLS DE IMPREMTA
Se fan tota mena de treballs comercials a bons preus

Baixada de Cervantes, 3.—Prop del Bolsi

Aquesta casa ven la perfeccionada màquina de escriure ADLER

EL CAPTIVERI DE LORD METHUEN

¿Per qué us tractém tan be vòieu que us diga,
després del mal qu'heu fet?

Tením un Deu que protegí'ns obliga
al débil y al ximplet.